

Chirripó i en fart

Denne artikel har været udgivet på <http://www.outside.org/> i april 2007.

Den er dog her gengivet i pdf-format.

Vi nærmer os slutningen på en længere cykeltur i Nord- og Mellemamerika. Stedet er Costa Rica, og vi har desværre ikke meget tid til rådighed i forhold til det planlagte. Hvad kan vi nå? Et af valgene falder på Cerro Chirripó, som er det højeste bjerg i landet og i Mellemamerika. Denne beretning skildrer vores kortvarige vandretur til toppen.

Tekst: Henrik Fastergaard

Foto: Henrik Fastergaard og Gert Runge Sørensen

Vi befinder os i Costa Rica i begyndelsen af april 2005 og må erkende, at det lakker alt for hurtigt mod enden af en cykeltur, som for midt vedkommende tog sin begyndelse ca. 10 måneder tidligere i Canada.

Uheldigvis er vi blevet småforsinkede pga. problemer med min rejsefælle Gerts ene knæ og af landevejsrøvere i Chiapas, Mexico. Derfor har vi nu, stik imod alle planer, alt for lidt tid til rådighed i dette lille, skønne og bjergrige land, som byder på et hav af muligheder for naturelskere, cyklister og vandrere. Vi tilhører desværre fordi vi ikke har tid, men naturligvis også heldigvis, ind under alle kategorier.

Der må træffes nogle ”tralse” beslutninger! Hvad kan vi nå og hvad er hensigtsmæssigt i forhold til også at skulle cykle igennem landet? Et af valgene falder ganske naturligt – og kun den begyndende regntid giver anledning til en smule tvivl derom. Vi vil gå en tur op på bjerget Cerro Chirripó, som med sine 3.820 meter er landets højeste tinde i Mellemamerika kun findes højere i Guatemala. Det ligger i et af landets mange nationalparker, som ikke særligt overraskende hedder Parque Nacional Chirripó. At vores valg falder netop sådan ud, er ganske oplagt. Fordi vi kun har bestegt et bjerg/vulkan i Mellemamerika og fordi Chirripó ligger næsten lige op ad den Panamerikanske highway, hvorved vi overhovedet ikke skal ud på nogen tidskrævende omveje.

Vejen til parken

Denne lørdag er humøret ekstraordinært højt. Vejret har været med os og vi kan smide hele 2,5 højdekilometer og suse 46 km jævnt ned ad bakke fra det højeste punkt på hele

Chirripó i en fart

den panamerikanske highway (ca. 3400 m.o.h.) til vores udgangspunkt på afstikkeren til Chirripó. Byen San Isidro de El General i ca. 900 meters højde.

Søndag formiddag benytter vi til at tjekke vejrudsigter og søge oplysninger den forestående tur. Det sidste er dog noget vanskeligt idet både turistinformationen og parkadministrationen, hvor man normalt bestiller plads på bjergets eneste refugie, holder lukket. Det ender derfor med, at Gert griber en telefon og på sit stadig kun 4½ mdr. gamle spansk, formår at tale direkte med refugiet, som meddeler, at de har masser af ledige køjer næste dag. Kom bare!!

Så det gør vi. Kort efter kl. 14 triller vi med alt vores habengut af sted mod den lille flække San Gerardo de Rivas, hvor trailen starter i udkanten af nationalparken. Der er kun ca. 20 km dertil og små 500 højdemeter. Så man skulle jo tro, at vi uanset vejens beskaffenhed, sagtens skulle kunne nå det inden parkkontoret deroppe lukker kl. 17.00. Vi skulle gerne nå at indskrive os, så vi kan starte tidligt mandag morgen. Og det går da også fint – i hvert fald op til byen Rivas, som ligger ca. halvvejs. En udmærket asfaltvej bølger op og ned imellem smukt grønt landbrugsland og hyggelige små gårde. I Rivas har vi masser af tid til at købe lidt sodavand og en is inden vi starter på de sidste 9 km, som Lonely Planet godt nok beretter er en dårlig vej, men dog passabel for almindelige personbiler. En sådan beskrivelse plejer som regel overhovedet heller ikke at volde problemer for en mountainbike!

Men det gør det altså i det her tilfælde. Vejen er STEJL og meget dårlig. Består mange steder nærmest af løse skærver og masser af sten på størrelse med tennisbolde. Det er absolut ikke er nogen favoritmørebane for en mtb. Havde det dog bare været en almindelig dårlig, men halvfast grusvej fuld af store huller. Det er nemlig noget skidt for hurtigt kørende 4- hjulere, men ok for cykler, som bare kan sno sig imellem dem. For en sjælden gangs skyld er der passager, hvor man går i stå. Simpelthen fordi rytmen bliver slået i stykker af ujævnheder og med den lave hastighed vi præsterer, er det ensbetydende med at man går i stå og må forsøge at få gang i køretøjet igen. Fremad og opad kommer vi dog, men er ikke nået mere end ca. en km videre da en venlig mand i en pickup standser og tilbyder os et lift. Joohh tak. Hvorfor ikke. Cyklerne op bagi i en fart, Gert ind på passagersædet og mig op bagi sammen med cykler, trailer og tasker. Sikken en tur. Ikke fordi han kørte hverken hurtigt eller vildt, men fordi jeg sad der på kanten og kunne se mine to cykler blive mishandlet, idet de nærmest hoppede rundt sammen med bagagen og samtidig klaprede imod kanten af ladet. Heldigvis havde såvel cykler og grej overlevet, da manden satte os af ved parkkontoret, selvom han rent faktisk kun skulle have kørt til den forrige flække Cañas 2 km længere nede. Flink mand!

Vi fik i en fart betalt hver ca. 25 dollars for adgang til parken og for en enkelt overnatning i refugiet nær toppen. Og næsten ligeså hurtigt havde sønnen fra nabohuset, det lille ”basic” Hotel y Restaurante Marin, fået os lokket derind med et visitkort, som lover logi og gratis transport til parkindgangen næste morgen. For 7 US pr. person, hvilket ifølge guidebogen var i ca. samme prisleje som de fleste andre steder i byen.

Chirripó i en fart

Mørket begynder at lægge sig ved 18-tiden og tunge skyer hænger lavt i bjergene. Gudskelov uden at åbne sig og det kan vi da bestemt også godt undvære på turen op, da Gert kun har et par halvslidte vandresko og må nøjes med sin lille dagtursrygsæk til skiftetøj m.m. Jooh, vi forventer en lang halvhård tur mod toppen og det er nu engang altså sjovest i solskin.

Apropos hård, så har man jo lært, ikke mindst efter mange cykelkilometer, at man skal sørge for at spise godt dagen før fysisk krævende tur. På vores vej ned gennem Mellemamerika har de små billige restauranter og spisesteder vi har besøgt næsten altid serveret god og rigelig mad. Så det er naturligvis med forventning om endnu en gentagelse, at vi sætter os til rette i hotellets lille kombinerede restaurant, minikiosk og opholdsstue. Men sikke dog en skuffelse. Hotelmutter var godt nok ikke ligefrem byens førende kok. Gerts Spaghetti i tomatsovs var en gang slatten pasta i noget der mest af alt mindede om en dårlig ketchup stærkt fortyndet med vand. Og kød...? Hmøh. Min bistek var lillebitte og måske endnu ringere og de tilhørende pommes frites vample, fedtede og klistrede. Nå men ok, vi kan ikke være lige heldige hver gang.

Så kan man da sidde og trøste sig med en øl bagefter. Det vidste vi da i hvert fald hvad var. Men ak! Det kunne de af en eller anden grund, jeg for længst har glemt, ikke servere, meddelte den unge mand, som havde betjent os under middagen. Men en sodavand mere ville han da gerne af med og således blev det, mens vi hev vores uundværlige backgammon frem. Og hvad sker der så? Da der lidt senere dukker to US par, varer det ikke mange sekunder, for den netop hjemvendt hotelejer, at finde øl frem fra baglokalet.

Den første dag - på vej op

Biip biip - lyder det i det lille halvdunkle værelse tidligt søndag morgen og vi vækkes brutalt, men naturligvis opsatte og håbefulde om godt vejr til de følgende timers vandring. Et hurtigt kik ud af vinduet og vi kan drage et lettelsens suk. Supervejr. Hurra!

Som næsten altid, uanset om vi er i telt eller i hotel, laver vi vores morgenmad selv. Havregryn med mælkepulvermælk, brød med marmelade eller nutella og måske lidt frugt. Og i løbet nul komma syv har vi pakket og er klare til afgang. Gert med sin lille dagtursrygsæk og jeg med en 35 liters kraftig pakpose med rullelukning og bæreremme. Men det er nu heller ikke meget vi skal have med. Soveposer og køkkengrej kan lejes for små penge deroppe. Cykler og bagage får lov at blive på hotellet og efter af have købt de sidste snacks, ekstra breve med saftevandspulver m.m. er vi klar til afgang. Og det er selvfølgelig til fods, for denne morgen har de ikke lige en bil til den lovede transport til trailheaden. Det vár vi nu forberedte på og egentlige også ligeglade. Vi har intet imod at skulle gå de ekstra halvanden kilometer op og nyde atmosfæren i den lille hyggelige lille landsby, som emmer af alskens morgenaktiviteter.

Og der står vi så i strålende solskin kl. 7.15 ved parkindgangen for enden af vejen ved stiens

Chirripó i en fart

begyndelse! Her finder vi også det første af en lang række skilte, som står placeret med ca. to kilometers mellemrum hele vejen og til refugiet. Km 0 og højde 1.520 meter. Så er der altså kun knap 20 km og 2.300 højdemeter til toppen. Eller 14,5 km og 1.753 højdemeter til Albergue Crestones, som refugiet deroppe hedder.

Stien stiger prompte fra første skridt og det varer ikke mange hårnålesving før vi kan kaste de første blikke nedad og tilbage og nyde en dejlig udsigt over den grønne dal, som var vores udgangspunkt. Snart er vi omkranset af regnskov, men da vi konstant går opad på langs med bjergsiderne får vi ofte stedvise glimt og udsigter ud over bjergkanten. Men nu blot til endnu mere regnskov og høje nøgne bjerge i baggrunden. Målet for vores strabadser.

Ja ok. Strabadser og strabadser. Det går faktisk ganske fint. Vejret er strålende. Fuglene kvidrer og i ny og næ hører vi et egerens karakteristiske lyd. Hvad man så end kalder det! En hund gør, et får bræger og regionens mange brøleaber brøler deres umiskendelige brøl, har vi for længst erfaret. Men hvad gør et eger? Vi hører alle lydene, men ser desværre ikke meget dyreliv. Der skulle ellers være muligheder, men måske er vi bare ikke opmærksomme nok, eller har ikke evnerne. Dyr eller ej. Vi nyder turen og den flotte skov og snart har vi passeret 2 km skiltet og så 4 og 6 og 8. Det går legende let med vores cykelmuskler og heldigvis viser det sig, at vejen stiger mere eller mindre jævnt op ad hele vejen. Det er så irriterende, når der kommer en masse nedad bakke indimellem, når man faktisk ér på vej opad. De tabte meter skal jo nødvendigvis hentes igen!

Kort efter 8 km skiltet dukker ”Refugio Llano Bonito” op. Det er dog ikke meget andet end en lille halvåben træerønne med bliktag. Højest at betegne som et nødréfugio, men det er da heller ikke tilladt at overnatte andre steder end på Albergue Crestones. Placeret ca. på halvvejen er det et populært sted at indtage frokosten og det varer os da heller ikke mange minutter, at få fundet nutellaen frem igen. Der er ikke noget som brød med banan og nutella og en stadig halvkold cola til. Vi giver os god tid og snakker om, at det egentlig ikke er mange mennesker vi har mødt. Nu må vil vel snart begynde at møde folk, som er på vej ned. I højsæsonen en måned eller to tidligere skulle det være en ret befærdet rute og det kan være svært at få plads på Crestones, men vi er først i april og regntiden nærmer sig kraftigt. Helt fint for os så længe det er tørvejr.

På benene igen. De har det rigtigt godt og således fortsætter vi i et fint tempo videre opad. Og at det vitterligt går opad bliver vi fint informeret om af skiltene for hver 2 km. Men også via skovens skiftende karakter, indtil den til sidst pludselig forsvinder bag og under os. Vi er

Chirripó i en fart

kommet ud i det fri igen og der åbenbarer sig fantastiske udsigter til et højalpint landskab. Bevoksningen omkring os er begrænset til lave buske, græsser og andet hårdført. Men mange steder iblandet stærke røde, blå og gule farver, fra de mange blomster. Vi møder til vores forundring stort set ingen på vej nedad, men derimod begynder vi i ny og næ at kunne skimte nogle skikkelser foran os på stien, som vi ofte har udsyn til langt foran os i det åbne landskab. På de sidste 4 km overhaler vi flere mindre grupper, hvorimellem nogle medlemmer er åbenlyst totalt udkørte. Vi stopper lidt op og får os en god lille snak med de fleste. Der er med garanti nogle, som synes det er en rigtig god anledning til en pause. Men hvorfor dog også forhaste sig. Sidst møder vi to mænd, som måske nok bærer på lidt rigeligt med kilo (på maven) uden dog at være decideret fede. Vi følges et lille stykke vej, men må erkende, at vi ikke har tålmodighed til at følge deres lave tempo og efterlader dem snart lidende bag os. Vi sender vores cykler, som har forsynet os med vores gode ben, en venlig tanke og med en snert af dårlig samvittighed, kaster vi et sidste blik tilbage over skulderen og håber vores acceleration ikke virker alt for desillusionerende. Det skal dog naturligvis også indrømmes at vi nu også godt kan mærke at vi har gået omkring 14 km siden vi forlod vores lille hotel. Det er bare ikke ret meget.

Landskabet bliver mere goldt og her ville helt sikkert være rigtig barskt, hvis ikke det var fordi vi havde ca. 15 graders varme og kun spredte skyder, men dog med en tiltagende vind. Pludselig har vi et skilt foran os der fortæller at vi er i 3.400 meters højde. Vi er ved at være ved vores første mål. Foran os og nedad bakke sørme, øjner vi Albergue Cretones grønne tage og få minutter efter træder vi ind i den lille reception godt 6 timer efter vi stod ved 0 km skiltet.

Vi er hurtigt på plads i vores eget 6 mands køjerum i det ellers næsten helt tomme men kæmpestore refugie. Lært af bitter og smertefuld erfaring afsættes der tid til udstrækningsøvelser. Og hvad gør vi så? Der er 5,1 km og 550 højdemeter til toppen, benene har det jo faktisk stadig glimrende og kl. er kun 14. Vi får at vide, at vi skal regne med

mindst 3 timer til toppen tur/retur og så ender det måske lidt dumt med, at vores dovne egoer vinder. Planen bliver at påbegynde turen derop kl. 6 næste morgen og derefter tage tilbageturen ned ad bakke til San Gerardo de Rivas.

Chirripó i en fart

Eftermiddagen tilbringes derfor med at hygge os med snacks og snak med de andre få andre vandrere, som nu kommer dumpende ind både nedefra men også fra dagsture med refugiet som udgangspunkt. De fleste er Costa Ricanere men der er dog også et tysk og et britisk par. Vi sidder i det store halvkolde spisekøkken, som er forsynede med bænke og langborde. Et rigtig dejligt sted, bortset fra at det bliver hundekoldt efter mørkets frembrud. Og rotten, som pludselig kom løbende hen over gulvet, op på et bord og videre ud af et vindue, hører måske heller ikke til under definitionen på et hyggeligt køkken.

Næste morgen

Biip biip endnu engang. Men nu bliver forventningens glæde hurtigt vendt til skuffelse og ærgrelse. Der hverken nogen himmel blå eller nogen trøst at få. For det pisser ned og den nye vejrudsigt ser ikke alt for lovende. Ind i køjen igen indtil vi endeligt står rigtigt op en times tid senere. Vi kan blot vente og se tiden an og har god til morgenmaden, som består af pastarester fra dagen før og naturligvis nutellamadder. Der er ingen grunde til at opgive og starte nedturen foreløbigt, da den formentlig kan klares på maks. 4 timer. Ligeså stille stilner regnen af, men bliver blot afløst af tæt tåge. Det er jo ikke meget bedre, men parkbetjentene giver os da heldigvis håb. Ofte letter tågen op ad formiddagen så vent i bare lidt. Vi adlyder velvilligt og kort tid efter ser vi de første tegn på lidt opklaring. Men bestemt ikke noget der giver store forhåbninger om udsigter fra toppen. Kvart i ni gider vi ikke mere og begiver os bevæbnet med kamera og et par mueslibarer af sted ud i den stærkt forbedrede sigtbarhed. Vi kan ikke se langt omkring os, men stien er ligesom dagen før ikke til at tage fejl af, så det er bare derudad. Lækkert at bevæge sig uden rygsæk, men kunne man dog bare se eller skimte lidt mere at omgivelserne. Efter en times tid uden voldsomme stigninger og hvor vi ikke aner, hvordan landskabet ser ud omkring os, står vi pludselig overfor en brat stigning. For første gang siden vi forlod hotellet nede i 1300 og nogen meters højde, anser vi det for fornuftigst ikke at gå med hænderne i lommen og lidt senere oppe ad den stenede sti må vi da også ligefrem have hænderne til hjælp.

Toppen

De sidste tag op og vupti. Et stort skilt og et flagrende flag kommer til syne foran os.

Efter 1 time og 20 minutters vandring er der ikke længere. Hvilken fryd! Ja ha ha. En lidt flad fornemmelse her på toppen. Her er bare gråt til alle sider og den berømte udsigt, hvor man kan se både Stillehavet og Caribien må vi nøjes med at drømme om. Men det blæser en del, så selvfølgelig kan det

Chirripó i en fart

også klare op på kort tid. Vi tager et par billeder, tripper rundt og beslutter os for at vente på to vandrere vi overhalede efter et kvarters tid.

Nogen mener, at der findes højere magter end Bush og de andre, som regerer vores egen lille klode. Hvis det er sandt, var vi måske så tæt på dem her, at de hørte os. I løbet af ganske få minutter blæser al tågen væk og der åbenbarer sig en flot panoramaudsigt hele vejen rundt omkring os. Vi får endda en lille bitte smule blått at se indimellem, men pyt nu også være med at der er overskyet. Og det med de to oceaner er da heller ikke strengt nødvendigt. Vi jubler for hvad vi har fået, og tilbringer endnu en halv times tid deroppe med at betragte det grønne barske sparsomt bevoksede landskab og de små søer, som ligger spredt ud over en slette et par hundrede meter under os. Det er også sjovt, at udpege stien, som har bragt os herop. Langt væk på denne får vi omsider øje på de to andre vandrere. Dem er der ingen grund til at vente på. Nedad igen og inden længe er vi tilbage på refugiet, hvor vi lynhurtigt laver os en omgang ”kviknudler”, som er glimrende mad, bare det bliver modificeret lidt med diverse krydderier og andet fyld.

Turen ned

Så er tiden kommet til det vi begge frygter. Nedturen og hvorfor nu det. Jo paradoksalt nok, så giver cyklingen masser af styrke til at gå opad, men nedad...! NEJ! Det er en helt anden sag og blot godt to uger forinden blev jeg nærmest smadret af en lille 1.345 meter høj vulkan i Nicaragua. Her gik det også legende let op ad en noget vanskelige og meget fedtet sti. Men nedad uhh! Cykling opbygger altså ikke bremsemuskler og sådanne er absolut påkrævede ned ad en stejl overordentlig fedtet sti. Ca. halvvejs nede begyndte benene at omdannes til et par blævrende stænger, men værre føltes det dog heller ikke. Ikke før næste morgen, hvor de var ømme og hvert et skridt smertefuldt.

Men det var jo et helt andet bjerg. Her

havde vi godt nok den dobbelte højdeforskel, men stien var tør, fast og fladere. Vi fór nedad uden at mærke det mindste tegn på svagthed. Ved Refugio Llano Bonito holdt vi en lille pause sammen med en skør amerikaner, der var ved at overhale os. Skør? Ja absolut. Vi havde mødt ham om morgenen lige før vi kom tilbage til Crestones. Der var hán på vej løbende mod toppen. Kun iført løbetøj, løbesko og en lille camelback. Og nu var han altså næsten nede igen. Alt i alt en maraton før han var tilbage på sit hotel. Sejt måske, men hvad når han egentlig at se udover, hvor han sætter benene!

Chirripó i en fart

Vi nærmer os heldigvis også bunden, men selvfølgelig begynder vi begge at mærke de første symptomer på de sidste 4 -8 km og igen har jeg bævrende usikre ben, da vi styrer direkte mod det første spisested i landsbyen. Jeg gider ikke ømme ben engang til, så derfor er det af med støvlerne og i gang med udstrækninger, mens vi nyder en øl og venter på maden i den lille hyggelige, men halvtomme restaurant. Sikkert ikke et særsyn for personalet derinde.

Heeeeldigvis er maden mange klasser bedre end på vores Hotel Marin, hvor vi

overnatter endnu engang, inden vi næste morgen vender cyklerne i retning stejlt nedad, på den grusomme grusvej. De utallige udstrækninger har utvivlsomt hjulpet, men helt fit for fight er jeg bestemt ikke. Styrkemæssigt er de dog helt ok og har ingen problemer med at trække cyklen gennem ananasland til Buenos Aires. Desværre ikke den i Argentina for ca. en uge senere sidder vi i flyveren hjem fra Panama City.

Lidt om Costa Rica

Costa Rica er et lille land beliggende mellem Nicaragua og Panama i Mellemamerika, men det skiller sig på mange måder i radikal grad ud fra de andre lande. Økonomien er stærk og velstanden stor set i mellemamerikansk målestok. Uddannelsesniveaueet højt, og der er lange traditioner for demokrati. Faktisk blev militæret afskaffet i 1948, og man kan jo nok også sige, at resurserne kan benyttes noget bedre på de kanter af verden. Det har jo så også næsten selvsagt betydet, at man i landet har levet under en vis nordlig stats beskyttende vinger, med det det indebærer af godt og ondt.

Landet bugner af nationalparker og har en landskabsmæssig og biologisk diversitet, man ikke kan opleve mange andre steder inden for så lille et land/område. Det er let at rejse i og er i den grad gearret for turisme. Først og fremmest rettet imod nordamerikanere, og derfor kommer man i modsætning til nabolandene meget langt med engelsk. Økoturisme er det store hit, men man skal ikke regne med at se meget indiansk folkløse, da stort set hele befolkningen er af europæisk afstamning.